

Spółka z o.o.

PRAWO | ZARZĄDZANIE | FINANSE | PR | MARKETING

w numerze m.in.:

OBOWIĄZKI PODATKOWE PRZY WYPŁACIE DYWIDENDY

Obowiązki przy wypłacie dywidendy spoczywają na spółce oraz na poszczególnych członkach zarządu.

5

STAWKI PODATKÓW LOKALNYCH OPŁACANYCH PRZEZ FIRMY

Wzrosły podatki oraz inne opłaty lokalne związane z prowadzoną działalnością.

6

POSIŁKI DLA KONTRAHENTA SĄ KOSZTEM PODATKOWYM

Według ministra finansów istnieje możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na usługi gastronomiczne.

8

ZAWIADOMIENIE ZAWIESI BIEG TERMINU PRZEDAWNIENIA

Doręczenie zawiadomienia o przystąpieniu do zabezpieczenia zawiesi bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

8

ODPOWIEDZIALNOŚĆ PREZESA ZA DŁUGI WOBEC ZUS

Odpowiedzialność za długi składkowe spółki wobec ZUS obciąża także ponownie powołanego prezesa zarządu.

9

Uległy zmianie kwoty zamówień w Dzienniku Urzędowym UE

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1336/2013 zmieniło wartości zamówień lub konkursów, od których powstaje obowiązek przekazania ogłoszenia dotyczącego zamówienia lub konkursu Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej.

Rozporządzenie Komisji wprowadza nowe wysokości progów kwotowych. Zmienione wartości mają znaczenie dla zamówień publicznych w przypadku tzw. zamawiających sektorowych. W zamówieniach sektorowych zwiększono z 400.000 euro na 414.000 euro także próg konkursowy. Teraz trzeba przekazać ogłoszenia dotyczące konkursu Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej, dopiero gdy wartość konkursu przekracza 414.000 euro. Rozporządzenie zmieniło także kwoty, od których powstaje obowiązek przekazania Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej ogłoszeń dotyczących pozostałych zamówień publicznych. Natomiast nie zmieniła się kwota 14.000 euro, do której to wartości zamówienia nie stosuje się przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych.

► str. 3

Przechowywanie Monitora Sądowego i Gospodarczego nie jest już konieczne

Nowelizacja ustawy o zmianie ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego oraz ustawy o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej zniosła obowiązek gromadzenia publikatora w siedzibie spółki.

W nowym stanie prawnym przedsiębiorca nie będzie już zobowiązany do przechowywania Monitora Sądowego i Gospodarczego w formie papierowej. Jednak egzemplarze publikatora wydane przed 30 listopada 2013 r., tj. przed wejściem w życie nowej ustawy, muszą być nadal przechowywane w siedzibie firmy. Obecnie zatem podstawowym źródłem informacji jest oficjalna strona Ministerstwa Sprawiedliwości. Dostęp do bieżących i archiwalnych egzemplarzy publikatora jest powszechny oraz nieodpłatny. Natomiast w razie składania zamówienia o ogłoszenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym przedsiębiorcy będą zobowiązani do uiszczenia – tak jak dotychczas – opłaty za uzyskanie egzemplarza.

► str. 4

Opłaty dla firm w postępowaniu egzekucyjnym będą niższe

Stawki w postępowaniu egzekucyjnym uległy obniżeniu. Dłużnicy zyskali także uprawnienie do wnioskowania o zniesienie lub zwrot niesłusznie poniesionych opłat.

Nowelizacja wprowadziła również uprawnienie dla spółki. Teraz firma może wystąpić w swoim imieniu do komornika z wnioskiem o uchylenie postanowienia o obciążeniu jej opłatą. Jest to jednak możliwe już po prawomocnym zakończeniu postępowania egzekucyjnego. Natomiast w sytuacji, gdy opłata została pobrana, przewidziano wniosek o zwrot.

► str. 2

OD REDAKCJI

SZANOWNI PAŃSTWO,

wraz z nowym rokiem zmieniają się stawki podatków lokalnych opłacanych przez przedsiębiorców. Jednak maksymalne wartości będą tylko nieco wyższe od dotychczasowych. Omawiamy wysokość opłat w postępowaniu egzekucyjnym. Uległy one obniżeniu na podstawie ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Dłużnicy zyskali także uprawnienie do żądania zniesienia lub zwrotu bezpodstawnie poniesionych opłat. Przybliżamy także regulacje wprowadzone nowelizacją ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego. Zniosła ona obowiązek przechowywania w siedzibie spółki publikatora w formie papierowej. Jednak nowe przepisy nie usprawiedliwiają jakichkolwiek braków egzemplarzy wydanych do 30 listopada 2013 r. Wskazujemy także na zmiany, jakie zaszły w zakresie procedur udzielania zamówień publicznych. Zmienione wartości progów kwotowych mają znaczenie w przypadku tzw. zamawiających sektorowych. Życząc Państwu pomyślnego nowego roku serdecznie zapraszam do lektury.

Barbara Brózda

Spółka z o.o.

Wydawca: **Weronika Wota**Redaktor: **Barbara Brózda**Druk: **MOMAG**Nakład: **600 egz.**Wydawnictwo **Wiedza i Praktyka sp. z o.o.**

03-918 Warszawa, ul. Lotewska 9a

Tel. 22 518 29 29, faks 22 617 60 10

e-mail: cok@wip.pl

NIP: 526-19-92-256

Numer KRS: 0000098264

– Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy,

Sąd Gospodarczy XIII Wydział Gospodarczy Rejestrowy.

Wysokość kapitału zakładowego: 200.000 zł

„Spółka z o.o.” wraz z przysługującymi Czytelnikom innymi elementami dostępnymi w subskrypcji (e-letter, strona WWW i inne) chronione są prawem autorskim. Przedruk materiałów opublikowanych w „Spółce z o.o.” oraz w innych dostępnych elementach subskrypcji – bez zgody wydawcy – jest zabroniony. Zakaz nie dotyczy cytowania publikacji z powołaniem się na źródło.

„Spółka z o.o.” została przygotowana z zachowaniem najwyższej staranności i wykorzystaniem wysokich kwalifikacji, wiedzy i doświadczenia autorów oraz konsultantów. Zaproponowane w publikacji „Spółka z o.o.” oraz w innych dostępnych elementach subskrypcji wskazówki, porady i interpretacje nie mają charakteru porady prawnej. Ich zastosowanie w konkretnym przypadku może wymagać dodatkowych, pogłębionych konsultacji. Publikowane rozwiązania nie mogą być traktowane jako oficjalne stanowisko organów i urzędów państwowych. W związku z powyższym redakcja nie może ponosić odpowiedzialności prawnej za zastosowanie zawartych w publikacji „Spółka z o.o.” lub w innych dostępnych elementach subskrypcji wskazówek, przykładów, informacji itp. do konkretnych przypadków.

Opłaty w postępowaniu egzekucyjnym są niższe dla przedsiębiorców

Od grudnia obowiązuje ustawa o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Dzięki tej nowelizacji postępowanie egzekucyjne jest tańsze dla dłużników. Zyskali oni także uprawnienie do żądania zniesienia lub zwrotu niesłusznie poniesionych opłat w toczącym się postępowaniu.

Celem nowelizacji jest dostosowanie przepisów ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: u.k.s.e.), które Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z Konstytucją RP (wyrok z 26 czerwca 2012 r., sygn. akt P 13/11). TK orzekł bowiem o niekonstytucyjności art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze u.k.s.e. Według tego przepisu w każdym przypadku umorzenia zawieszono postępowania egzekucyjnego przewidziano pobieranie od dłużnika opłaty.

Istota zmian

Szczególnie ważne jest to, że dłużnik uzyskał prawo do złożenia wniosku o uchylenie postanowienia o obciążeniu go opłatą. Natomiast w przypadku pobrania opłaty – wniosku o jej zwrot. Także same opłaty uległy zmniejszeniu. I tak obniżono:

- dolną granicę opłaty należnej komornikowi w razie umorzenia egzekucji na wniosek wierzyciela albo ze względu na bezczynność wierzyciela,
 - opłatę ryczałtową w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.
- Obie opłaty wynoszą już nie 1/10, lecz 1/20 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Nowa regulacja

Ustawa dodała przepis ust. 2a w art. 49 u.k.s.e. Według niego dłużnik do momentu prawomocnego zakończenia postępowania egzekucyjnego będzie mógł żądać uchylenia postanowienia o obciążeniu go opłatami, o których mowa w art. 49 ust. 2 u.k.s.e. Będzie to możliwe m.in. przez złożenie wniosku do komornika bądź w drodze skargi na czynności komornika.

Należy jednak zaznaczyć, że warunkiem uwzględnienia wniosku przedsiębiorcy o uchylenie postanowienia o obciążeniu opłatą będzie wykazanie, że orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności, zostało uchylone lub zmienione.

Musi to nastąpić w taki sposób, iż wyrok nie nadaje się do wykonania, utracił moc lub tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności z przyczyn innych niż zaspokojenie wierzyciela.

Ustawa przyznaje uprawnienie także firmie, dzięki któremu może ona w swoim imieniu wystąpić do komornika z wnioskiem o uchylenie postanowienia o obciążeniu spółki opłatą. Jest to jednak możliwe już po prawomocnym zakończeniu postępowania egzekucyjnego. W razie pobrania opłaty – również spółce przysługuje wniosek zwrot.

Ważne

Spółka może wystąpić z wnioskiem o uchylenie postanowienia o obciążeniu spółki opłatą w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia pozbawiającego tytuł wykonawczy wykonalności albo od dnia zaistnienia zdarzenia powodującego utratę mocy przez orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności.

Przed nowelizacją

Poprzednia treść art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze u.k.s.e. powodowała niesprawiedliwe obciążenie dłużników kosztami na rzecz komornika. Przedsiębiorca ponosił koszty na rzecz komornika nawet wówczas, gdy nie dokonywał on żadnych czynności lub gdy to nie jego działania spowodowały zaspokojenie wierzyciela. Przepis powodował, że jeżeli postępowanie egzekucyjne wobec firmy zostało umorzone na podstawie art. 823 kpc, to spółka ponosiła koszty postępowania, także w przypadku gdy faktyczną przyczyną umorzenia postępowania była utrata mocy przez tytuł wykonawczy. Przedsiębiorca ponosił więc koszty postępowania egzekucyjnego, które przeciw niemu nie powinno być prowadzone. Nowelizacja weszła w życie 26 grudnia 2013 r.

Podstawa prawna

- ustawa z 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji,
- ustawa z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2011 r. nr 231, poz. 1376 z późn. zm.).

Maciej Szuplat
adwokat

Uległy zmianie progi kwotowe w zamówieniach publicznych

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1336/2013 zmieniło jedynie wartości zamówień lub konkursów, od których powstaje obowiązek przekazania ogłoszenia dotyczącego zamówienia lub konkursu Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej.

14 grudnia 2013 r. zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej rozporządzenie Komisji (UE) nr 1336/2013 z 13 grudnia 2013 r. zmieniające dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/17/WE, 2004/18/WE i 2009/81/WE w odniesieniu do progów obowiązujących w zakresie procedur udzielania zamówień. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1336/2013 wprowadza nowe wysokości progów kwotowych. Zmienione wartości mają znaczenie dla zamówień publicznych w przypadku tzw. zamawiających sektorowych.

Polskie prawo

Rozporządzenie jest stosowane bezpośrednio w Polsce od 1 stycznia 2014 r. Dlatego też stare rozporządzenie prezesa Rady Ministrów zostało zastąpione nowym aktem wykonawczym. 31 grudnia 2013 r. weszło w życie rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z 23 grudnia 2013 r. w sprawie kwot wartości zamówień oraz konkursów, od których jest uzależniony obowiązek przekazywania ogłoszeń Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej. Rozporządzenie to uwzględniło zmiany wprowadzone prawem wspólnotowym. Od 1 stycznia 2014 r. należy stosować więc nowe kwoty – wynikające z prawa unijnego, które jest bezpośrednio stosowane w Polsce.

Zamówienia sektorowe

Zmianie ulegają kwoty, od których mamy do czynienia z zamówieniami sektorowymi. Zgodnie z artykułem 133 ust. 1 Prawa zamówień publicznych procedurę przetargową stosuje się do zamówień, których wartość jest równa lub przekracza kwoty określone we wspomnianym rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów. Kwoty te ulegają odpowiednio zmianie w przypadku zamówień na:

- dostawy i usługi: z 400.000 euro na 414.000 euro;
- roboty budowlane: z 5.000.000 euro na 5.186.000 euro.

W zamówieniach sektorowych zwiększono z 400.000 euro na 414.000 euro także próg konkursowy. Teraz trzeba przekazać ogłoszenia dotyczące konkursu Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej, dopiero gdy

wartość ogłoszonego konkursu przekracza 414.000 euro.

Pozostałe zamówienia

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1336/2013 zmieniło także kwoty, od których powstaje obowiązek przekazania Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej ogłoszeń dotyczących pozostałych zamówień publicznych. I tak, kwoty te uległy zmianie w przypadku zamówień udzielanych przez podmioty wymienione w § 1 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów (głównie zamawiający z sektora finansów publicznych) na:

- dostawy i usługi: ze 130.000 euro na 134.000 euro;
- roboty budowlane: z 5.000.000 euro na 5.186.000 euro.

W odniesieniu do zamawiających innych niż wymienieni w § 1 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów (tj. w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2 tego rozporządzenia) ogłoszenia o zamówieniach na dostawy i usługi muszą być przekazywane Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej dopiero przy wartości 207.000 euro. Do tej pory było tak przy kwocie 200.000 euro (w przypadku robót budowlanych: począwszy od wartości 5.186.000 euro).

Analogicznie (tj. z 200.000 euro na 207.000 euro oraz z 5.000.000 euro na 5.186.000 euro) zmieniły się także kwoty w przypadku tzw. zamówień subsydiowanych w ponad 50% przez instytucje zamawiające.

Zwiększono również progi konkursowe. W przypadku zamówień udzielanych przez podmioty wymienione w § 2 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów (głównie zamawiający z sektora finansów publicznych) będzie on wynosił nie 130.000 euro jak dotychczas, ale 134.000 euro.

Z kolei w odniesieniu do zamawiających innych niż wymienieni w § 2 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów (tj. w przypadku, o którym mowa w § 2 pkt 2 tego rozporządzenia) próg zwiększył się z 200.000 euro na 207.000 euro. Także tutaj chodzi oczywiście o wartość zamówienia, od którego powstaje obowiązek przekazania Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej ogłoszeń.

Zmiana progów nie ominęła także zamówień udzielanych w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa. Progi kwotowe zwiększyły się tu w przypadku zamówień na:

- dostawy i usługi: z 400.000 euro na 414.000 euro;
- roboty budowlane: z 5.000.000 euro na 5.186.000 euro.

Koncesjonariusz

Rozporządzenie zmieniło także z 5 000 000 euro na 5 186 000 euro kwotę, od której zamawiający, z którym zawarto umowę koncesji na roboty budowlane na podstawie przepisów ustawy z 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi, ma obowiązek stosować przepisy dotyczące zamówień publicznych oraz zasady dotyczące publikacji ogłoszeń.

14 000 euro

Nie zmieniła się kwota 14.000 euro, do której to wartości zamówienia nie stosuje się przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych (art. 4 pkt 8 ustawy). Modyfikacji nie dokonano także w przypadku innych kwot, o których mowa w tej ustawie.

Kwoty w złotych

Komisja opublikowała także komunikat 2013/C 366/01, w którym określono równowartość nowych wysokości progów kwotowych. Równowartości te przedstawiają się następująco: 80.000 euro = 337.992 zł; 134.000 euro = 566.137 zł; 207.000 euro = 874.554 zł; 414 000 euro = 1.749.109 zł; 1.000.000 euro = 4.224.900 zł; 5.186.000 euro = 21.910.331 zł.

Przekazywanie ogłoszeń o zamówieniach do Urzędu Publikacji Unii Europejskiej dotyczy z założenia tylko największych kwotowo zamówień. Chodzi o to, aby informacja o takich zamówieniach dotarła do większej liczby potencjalnych wykonawców – krajowych i europejskich.

Podstawa prawna

- ustawa z 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych,
- rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z 16 grudnia 2011 r. w sprawie kwot wartości zamówień oraz konkursów, od których jest uzależniony obowiązek przekazywania ogłoszeń Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej.

Marcin Sarna
radca prawny

Spółki nie będą zmuszone do przechowywania Monitora Sądowego i Gospodarczego w formie papierowej

Weszła w życie nowelizacja ustawy o zmianie ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego oraz ustawy o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej. Znosi ona nakaz przechowywania publikatora w siedzibie spółki, jednak nie usprawiedliwia jakichkolwiek braków w kolekcji zebranych egzemplarzy wydanych do 30 listopada 2013 r.

Przed wszystkim ustawa o zmianie ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego oraz ustawy o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej (dalej: ustawa) wprowadza zasadę publikacji Monitora Sądowego i Gospodarczego w formie elektronicznej. Oznacza to rezygnację przez ustawodawcę z utrzymywania papierowej formy publikatora. To rozwiązanie nie jest nowością, gdyż już od 2012 roku w formie elektronicznej ukazują się dzienniki urzędowe (tj. Dziennik Ustaw oraz Monitor Polski).

Obecnie zatem podstawowym źródłem informacji o zawartości poszczególnych numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego jest oficjalna strona utrzymywana przez Ministerstwo Sprawiedliwości, funkcjonująca pod adresem: <https://ems.ms.gov.pl/msig/przegladaemonitorow>. Nowelizacja wprowadziła również zasadę, wedle której Monitor Sądowy i Gospodarczy ukazuje się w miarę potrzeby, jednakże nie rzadziej niż raz w miesiącu.

Ważne

Zniesienie obowiązku przechowywania papierowego publikatora nie będzie działało z mocą wsteczną. Zatem obecnie spółka powinna posiadać wszystkie egzemplarze jej dotyczące wydane do 30 listopada 2013 r.

Mniej obowiązków

Najistotniejszą zmianą, jaką niesie nowelizacja ustawy, jest zniesienie wymogu przechowywania przez przedsiębiorców w lokalu swojej siedziby numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego, w których zamieszczone są ogłoszenia i obwieszczenia dotyczące ich firmy.

Przy tej okazji nie sposób nie pokusić się o refleksję, że ta zmiana była bardzo potrzebna. Nie ma bowiem większego sensu i celu (oprócz oczywiście fiskalnego ustawodawcy) ustanawiania dodatkowo, nieograniczonego w czasie i praktycznie kłopotliwego wymogu gromadzenia dokumentacji. Tym bardziej że jest powszechnie dostępna. Wynika to z faktu, że obowiązek nieodpłatnego udostępnienia

Monitora Sądowego i Gospodarczego mają, zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy, sądy rejonowe.

Warto zauważyć, że również ten obowiązek pozbawiony jest racji bytu w obliczu dostępu online do zasobów Monitora Sądowego i Gospodarczego.

Wirtualnie i bezpłatnie

Zgodnie z dodanym na mocy ustawy art. 1 ust. 2d Monitor Sądowy i Gospodarczy rozpowszechnia się nieodpłatnie przez udostępnienie na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra sprawiedliwości oraz odpłatnie za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub informatycznych nośników danych. Ten zapis oznacza, że jakkolwiek dostęp do bieżących i archiwalnych egzemplarzy Monitora Sądowego i Gospodarczego jest powszechny oraz nieodpłatny. Jednak jedynie za pośrednictwem wspomnianej strony internetowej. Natomiast w razie składania zamówienia o ogłoszenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym przedsiębiorcy będą zobowiązani do uiszczenia – tak jak dotychczas – opłaty za uzyskanie egzemplarza. Obowiązujący formularz wniosku o publikację ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym (formularz MSiG-1) przewiduje bowiem odpłatność za uzyskanie egzemplarza na płycie CD albo za pośrednictwem poczty elektronicznej. Opłata ta wynosi 14,76 zł za jeden egzemplarz. Oczywiście w świetle nowych przepisów nie ma obowiązku przechowywania poszczególnych numerów w siedzibie firmy, a zatem nic nie stoi na przeszkodzie, ażeby z takiego zamówienia zrezygnować. Nie jest więc do końca jasny cel zamawiania publikatora, skoro nie będzie ustawowego obowiązku przechowywania wybranych jego numerów.

Opłaty bez zmian

Niestety wraz z nowelizacją ustawy nie zostały wprowadzone zmiany w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny

numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia. Do tej pory reguluje kwestię opłat za ogłoszenia. Aktualne zatem pozostają zapisane w § 8 rozporządzenia stawki 100 zł za ogłoszenie pierwszego wpisu oraz 250 zł za ogłoszenie kolejnych wpisów.

Przepisy wykonawcze

Warto zauważyć, że zgodnie z art. 3 ustawy dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 1 ust. 7 ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego zachowują swoją moc maksymalnie przez okres sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej. Oznacza to, że być może przy okazji wydania nowego rozporządzenia ustawodawca uzna za stosowne zweryfikować wysokość opłat, a w szczególności tej za kolejne wpisy. Miałoby to swoje głębokie uzasadnienie w świetle dokonanej reformy sposobu wydawania Monitora Sądowego i Gospodarczego i rezygnacji z kolportażu wersji papierowej. Już w znówelizowanej ustawie wskazano, że określenie wysokości opłat za zamieszczenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ogłoszenia lub obwieszczenia powinno uwzględniać m.in. „pokrycie rzeczowych i osobowych kosztów zamieszczenia ogłoszeń i obwieszczeń oraz wydawania Monitora Sądowego i Gospodarczego”.

Zatem przedsiębiorcy mogą się spodziewać, że za obniżeniem kosztów wydawania Monitora Sądowego i Gospodarczego pójdzie obniżenie wysokości opłat.

Podstawa prawna

- ustawa z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego oraz ustawy o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej (Dz.U. z 2013 r. poz. 1323),
- rozporządzenie ministra sprawiedliwości z 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia (Dz.U. z 2013 r. poz. 238).

Paweł Sikora
adwokat,
senior associate
w KKG Kubas Kos Gaertner

Obowiązki podatkowe przy wypłacie dywidendy spoczywają na spółce oraz na poszczególnych członkach zarządu

Zgromadzenie wspólników podejmuje uchwałę o podziale zysku, a jej realizacja należy do zarządu i on za to odpowiada. Spółka bowiem ponosi odpowiedzialność jako płatnik za obliczenie, pobranie i odprowadzenie podatku. Członkowie zarządu zaś mogą odpowiadać za długi podatkowe spółki.

Dywidendy w rozumieniu przepisów podatkowych są dochodem z udziału w zyskach spółki. Obowiązki podatkowe związane z wypłatą dywidendy mogą się różnić w zależności od tego, kto dywidendę otrzymuje. Zależą m.in. od miejsca siedziby lub miejsca zamieszkania wspólnika.

Osoba prawna

W przypadku gdy odbiorcą dywidendy jest osoba prawna (podlegająca opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych), należy odprowadzić podatek dochodowy w wysokości 19% uzyskanego przychodu. Koniecznie trzeba przy tym pamiętać, że w przypadku wypłaty dywidendy podmiotom zagranicznym pierwszeństwo przed przepisami polskiego prawa mają postanowienia umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

Zwolnienie podatkowe

Warto pamiętać, że zwolnione są od podatku dochodowego dochody z dywidend oraz inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) wypłacającym dywidendę oraz inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych jest spółka mająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) uzyskującym dochody (przychody) z dywidend oraz inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych jest spółka podlegająca w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej bądź w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia;
 - 3) spółka (o której mowa w pkt 2) posiada bezpośrednio nie mniej niż 10% udziałów (akcji) w kapitale spółki, o której mowa w pkt 1;
 - 4) spółka (o której mowa w pkt 2) nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na źródło ich osiągnięcia.
- Jednocześnie przy zwolnieniu konieczne

jest powiązanie udziałów spółki wypłacającej dywidendę ze spółką otrzymującą nieprzerwanie przez okres dwóch lat. W przypadku określonym w punkcie 3 termin ten jest jednak zachowany, gdy upływa po dniu uzyskania tych dochodów. Natomiast w przypadku niedotrzymania warunku posiadania udziałów w tej wysokości nieprzerwanie przez okres dwóch lat spółka otrzymująca dywidendę jest obowiązana do zapłaty podatku, wraz z odsetkami za zwłokę, do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym utraciła prawo do zwolnienia. Odsetki nalicza się od następnego dnia po dniu, w którym po raz pierwszy skorzystała ze zwolnienia.

Ważne

Jeśli wspólnik-spółka spełnia kryteria do zwolnienia, to spółka powinna je zweryfikować, w szczególności potwierdzić jego siedzibę. W tym celu powinna zażądać od niego certyfikatu rezydencji. Wydaje go właściwy organ administracji podatkowej państwa, w którym znajduje się jego siedziba lub zarząd.

Termin przekazania

Pobrany podatek należy przekazać w terminie do 7. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym go pobrano na rachunek urzędu skarbowego, właściwego według siedziby podatnika (czyli odbiorcy dywidendy). W przypadku podatników zagranicznych należy go przesłać na rachunek urzędu skarbowego właściwego w sprawach opodatkowania osób zagranicznych. Trzeba też pamiętać, że spółka jako płatnik podatku:

- polskim odbiorcom dywidend musi wystawić informację o wysokości pobranego podatku CIT-7. Informacja ta powinna zostać przesłana do udziałowców w terminie przekazania kwoty pobranego podatku, czyli do 7. dnia miesiąca następnego po miesiącu, w którym wypłacono dywidendę;
- w przypadku zagranicznych udziałowców musi sporządzić informację IFT-2/IFT-2R o dokonanych wypłatach i pobranym podatku oraz przesłać ją zarówno tym udziałowcom, jak i urzędowi skarbowemu właściwemu w sprawach opo-

datkowania osób zagranicznych. Należy to zrobić do końca trzeciego miesiąca roku następującego po roku podatkowym, w którym dokonano wypłat;

- w terminie do końca pierwszego miesiąca roku następującego po roku podatkowym musi przesłać roczne deklaracje sporządzone według ustalonego wzoru (CIT-6R) do urzędu skarbowego właściwego według siedziby podatnika. W przypadku zagranicznych podatników spółka musi je przesłać do urzędu skarbowego właściwego w sprawach opodatkowania osób zagranicznych.

Osoba fizyczna

Dla osób fizycznych będących wspólnikami spółki przychód z dywidend stanowi przychód z kapitałów pieniężnych, który jest opodatkowany zryczałtowanym podatkiem dochodowym (a więc bez uwzględnienia kosztów uzyskania przychodu) w wysokości 19%. Podatku tego nie łączy się z dochodami z innych źródeł. Dokonując wypłaty dywidendy, spółka ma obowiązek przekazać zryczałtowany podatek dochodowy od dokonanych wypłat lub stawianych do dyspozycji podatnika pieniędzy w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrała podatek. Przekazanie następuje na rachunek urzędu skarbowego właściwego ze względu na siedzibę firmy. Podobnie jak w przypadku osób prawnych przy wypłacie dywidendy osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania za granicą pierwszeństwo przed polskimi przepisami prawa podatkowego mają postanowienia umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania. Spółka wypłacająca dywidendę ma także obowiązek przesłać do urzędu skarbowego właściwego dla płatnika roczną deklarację o zryczałtowanym podatku dochodowym PIT-8AR. W przypadku wypłaty dywidendy osobom zagranicznym spółka jest zobowiązana do przekazania podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu właściwemu w sprawie opodatkowania osób zagranicznych informacji o wysokości przychodu (dochodu) uzyskanego przez osobę fizyczną niemającą w Polsce miejsca zamieszkania (IFT-1/IFT-1R). Należy zrobić to w terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym.

Michał Kuryłek
radca prawny

Wraz z nowym rokiem zmieniają się stawki podatków lokalnych opłacanych przez przedsiębiorców

W 2014 roku maksymalne stawki podatków lokalnych, które musi płacić wiele spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, będą tylko nieco wyższe od dotychczasowych. Przykładowo za metr kwadratowy gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej górny limit stawki na 2014 rok wynosi 0,89 zł (w 2013 roku było to 0,88 zł). Z kolei dla budynków wykorzystywanych na taką działalność nową maksymalną stawkę ustalono na 23,03 zł za mkw. (poprzednio: 22,82 zł).

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością najczęściej płacą podatek od nieruchomości, a także podatek od środków transportowych. Warto pamiętać, że zapłata takich podatków oraz innych opłat lokalnych związana jest z prowadzoną działalnością. Przedsiębiorcy mają więc prawo uwzględnić tego rodzaju wydatki w kosztach uzyskania przychodów.

Obwieszczenie ministra finansów

Nowe stawki podatków określono w obwieszczeniu ministra finansów z 7 sierpnia 2013 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych w 2014 roku.

Zostało wydane na podstawie ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Jej art. 20 przewiduje, że górne granice stawek kwotowych, obowiązujące w danym roku podatkowym są corocznie zmieniane na następny rok w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych. Chodzi o wskaźnik w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

Ustawa stanowi, że minister finansów ogłasza w obwieszczeniu publikowanym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” górne granice stawek kwotowych na każdy rok podatkowy z uwzględnieniem wspomnianej wyżej zasady, zaokrąglając je w górę do pełnych groszy.

Innymi słowy, resort finansów ustala maksymalną wysokość stawek. Natomiast konkretną wysokość stawek na danym terenie określa w uchwale rada gminy. Podatki lokalne zasilają bowiem kasy gmin (miast). Zatem ustalane przez rady gmin stawki nie mogą oczywiście przekroczyć limitów określonych we wspomnianym już obwieszczeniu ministra finansów w sprawie górnych granic stawek kwotowych. Warto również wiedzieć, że przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz podatku od określonych środków transportowych rada gminy może różni-

cować ich wysokość, stosując ustawowe kryteria.

Grunty i budynki związane z działalnością

Dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków, maksymalna stawka na 2014 rok wynikająca z obwieszczenia ministra finansów wynosi 0,89 zł za jeden metr kwadratowy (mkw.) powierzchni. Dla porównania: stawkę na 2013 rok określono na 0,88 zł za 1 mkw.

Z kolei dla budynków związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej górna stawka na 2014 rok wynosi 23,03 zł za 1 mkw. (w 2013 roku: 22,82 zł). Dla budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym maksymalną stawkę na 2014 rok ustalono na 10,75 zł za 1 mkw. (dotychczas było to 10,65 zł). Natomiast dla budynków związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty prowadzące tego typu działalność stawka na 2014 rok wynosi 4,68 zł za 1 mkw. (w 2013 roku: 4,63 zł).

Ważne

W przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych pod uwagę brana jest ich wartość z 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

Należy zaznaczyć, że rada gminy w uchwale określa również wysokość stawek podatku od budowli. W tym przypadku stawki nie mogą przekroczyć rocznie 2% ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3–7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie ze wspomnianymi przepisami dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej podstawę opodatkowania stanowi

wartość zdefiniowana w przepisach o podatkach dochodowych, a ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego. Kwota ta nie jest pomniejszana o odpisy amortyzacyjne. Natomiast w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych pod uwagę brana jest ich wartość z 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

Jeżeli od budowli lub ich części nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, to podstawę opodatkowania stanowi ich wartość rynkowa, określona przez podatnika na dzień powstania obowiązku podatkowego.

Ważne

Jeżeli od budowli lub ich części nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, to podstawę opodatkowania stanowi ich wartość rynkowa, określona przez podatnika na dzień powstania obowiązku podatkowego.

Samochody ciężarowe, autobusy

Wiele spółek z ograniczoną odpowiedzialnością płaci również podatek od środków transportowych. Na 2014 rok górną stawkę dla samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony do 5,5 tony włącznie ustalono na 818,17 zł (w 2013 roku: 810,87 zł). Z kolei dla samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 5,5 tony do 9 ton włącznie maksymalna stawka na 2014 rok wynosi 1.364,92 zł (w 2013 roku: 1.352,74 zł). Dla samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 9 ton – do 12 ton górną stawkę określono na 1.637,89 zł (w 2013 roku: 1.623,28 zł). Dla samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej równej lub wyższej niż 12 ton górną stawkę na 2014 rok to 3.125,56 zł (w 2013 roku: 3.097,68 zł).

Dla ciągnika siodłowego lub balastowego przystosowanego do używania łącznie z naczepą lub przyczepą o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów od 3,5 tony i poniżej 12 ton nowa stawka to 1.910,85 zł (w 2013 roku: 1.893,80 zł). Natomiast dla ciągnika siodłowego lub balastowego o dopuszczalnej masie zespołu pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów równej lub wyższej niż 12 ton do 36 ton włącznie górną stawkę na 2014 rok wynosi 2.415,84 zł

(w 2013 roku: 2.394,29 zł). Z kolei dla ciągnika siodłowego lub balastowego przystosowanego do używania łącznie z naczepą lub przyczepą o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów powyżej 36 ton nowa stawka to 3.125,56 zł (w 2013 roku: 3.097,68 zł).

Dla przyczepy lub naczepy, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą od 7 ton i poniżej 12 ton, z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego nowa stawka wynosi 1.637,89 zł (w 2013 roku: 1.623,28 zł). Dla przyczepy i naczepy, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą równą lub wyższą niż 12 ton, z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego do 36 ton łącznie, górną stawkę na 2014 rok ustalono na 1.910,85 zł (w 2013 roku: 1.893,80 zł). Dla przyczepy i naczepy, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą równą lub wyższą niż 12 ton, z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego powyżej 36 ton, nowa maksymalna stawka wynosi 2.415,84 zł (w 2013 roku: 2.394,29 zł).

Z kolei dla autobusu, o liczbie miejsc do siedzenia mniejszej niż 30 miejsc nowa stawka to 1.910,85 zł (w 2013 roku: 1.893,80 zł). Natomiast dla autobusu o liczbie miejsc do siedzenia równej lub wyższej niż 30 miejsc maksymalną stawkę na 2014 rok ustalono na 2.415,84 zł (w 2013 roku: 2.394,29 zł). Ustalając konkretne stawki, należy jednocześnie przestrzegać wymogów ustawowych.

Wydatki uwzględnione w kosztach

Kwoty zapłaconego podatku od nieruchomości służących prowadzeniu działalności

gospodarczej czy też podatku od środków transportowych mogą być uwzględnione w kosztach firmy. Zastosowanie ma w tym przypadku art. 15 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Przepis ten stanowi, że kosztami uzyskania przychodów są te, które zostały poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia ich źródła, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1 ustawy (w tym ostatnim przepisie wymieniono wydatki, których nie uważa się za koszty uzyskania przychodów).

Ważne

Spółki z o.o., są zobowiązane do 31 stycznia złożyć organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy. Natomiast jeżeli obowiązek podatkowy powstał po 31 stycznia, wtedy powinny być dostarczane w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku.

Termin złożenia deklaracji podatkowej

Osoby prawne, czyli również spółki z o.o., są zobowiązane do 31 stycznia złożyć organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy. Muszą być sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru. Jeżeli obowiązek podatkowy powstał po 31 stycznia, wtedy powinny być dostarczane w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku. Firmy mają także obowiązek wpłacenia

podatku od nieruchomości obliczonego w deklaracji. Tej czynności dokonują bez uprzedniego wezwania. Wpłata dokonywana jest na rachunek właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do 15. dnia każdego miesiąca, a za styczeń do 31 stycznia.

Z kolei podatek od środków transportowych jest płatny w dwóch ratach proporcjonalnie do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do 15 lutego i do 15 września każdego roku.

Jeżeli obowiązek podatkowy powstał:

- po 1 lutego, ale przed dniem 1 września danego roku, podatek za ten rok płatny jest w dwóch ratach proporcjonalnie do czasu trwania obowiązku podatkowego w terminie: w ciągu 14 dni od dnia powstania obowiązku podatkowego – I rata; do 15 września danego roku – II rata;
- od dnia 1 września danego roku, podatek jest płatny jednorazowo w terminie 14 dni od dnia powstania obowiązku podatkowego.

Podstawa prawna

- ustawa z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2010 r. nr 95, poz. 613 z późn. zm.),
- ustawa z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2011 r. nr 74, poz. 397 z późn. zm.),
- obwieszczenie ministra finansów z 7 sierpnia 2013 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych w 2014 roku (M.P. poz. 724).

Krzysztof Tomaszewski
ekspert
z zakresu prawa gospodarczego

Nasze publikacje znajdziesz na:

FabrykaWiedzy.com

Fachowe publikacje dla specjalistów

Posiłki dla kontrahenta firmy są kosztem podatkowym

Minister finansów przedstawił wyjaśnienia w zakresie możliwości zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wydatków na usługi gastronomiczne.

Interpretacja ogólna ministra finansów dotyczy także zakupu żywności oraz napojów podawanych podczas spotkań z kontrahentami, inwestorami, wykonawcami itp. Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT (odpowiednio art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy o PIT) za koszty uzyskania przychodów nie uważa się kosztów reprezentacji, w szczególności poniesionych na usługi gastronomiczne, zakup żywności oraz napojów, w tym alkoholowych.

W związku z brakiem legalnej definicji pojęcia „reprezentacja”, organy podatkowe podejmowały próby nadania właściwego sensu temu terminowi. Często było ono przedmiotem niejednoznacznych rozstrzygnięć sądów administracyjnych.

Orzeczenie i interpretacja

Ostatecznie NSA zajął stanowisko w sprawie w wyroku z 17 czerwca 2013 r. w składzie 7 sędziów (sygn. akt II FSK 702/11). W wyroku tym NSA podkreślił potrzebę indywidualnej oceny stanu faktycznego konkretnej sprawy dotyczącej kwalifikowania kosztów (wydatków) jako kosztów reprezentacji. Jednak analiza tego orzeczenia skłoniła ministra finansów do sformułowania tezy o charakterze ogólnym, które zawarł w interpretacji ogólnej. Tezy te mają pomóc w interpretacji przepisów art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT.

Wynika z nich, że wymienienie w przepisach podatkowych przykładowych kosztów reprezentacji, takich jak wydatki na usługi gastronomiczne, zakup żywności oraz napojów,

w tym alkoholowych, nie oznacza, iż muszą one zostać wyłączone z kosztów uzyskania przychodów. Kwalifikacja każdego przypadku powinna być bowiem odrębna, pod kątem warunków i okoliczności uzasadniających poniesienie takich wydatków.

Właściwa ocena

Do kwalifikacji danych wydatków jako wydatków na reprezentację wykluczonych z kosztów uzyskania przychodów nie jest istotne miejsce podawania poczęstunków czy świadczenia usług gastronomicznych. Oznacza to, że nie ma znaczenia, czy poczęstunki odbywają się w siedzibie firmy, czy też poza nią. Nie są także istotne cechy tych wydatków, takie jak: wystawność, wytworność, okazałość. Nie ma bowiem możliwości skonstruowania miernika dla określenia poziomu wystawności, wytworności, okazałości czy przepychu jednakowego dla wszystkich podmiotów gospodarczych.

Wydatki wyłączone

Za wydatki na zakup żywności, napojów i usług gastronomicznych, wyłączone z kosztów uzyskania przychodów należy uznać te, których wyłącznym bądź dominującym celem jest stworzenie pewnego wizerunku podatnika. Służą one stworzeniu dobrego obrazu jego firmy czy działalności, wykreowanie pozytywnych relacji. Każdą sprawę należy jednak oceniać pod kątem okoliczności, w jakich doszło do poniesienia oma-

wianych wydatków. Wydatki te powinny spełniać wymogi przepisów art. 15 ust. 1 ustawy o CIT. Oznacza to, że powinny być poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów. Nie pozostają zatem w jakimkolwiek związku z przychodami podatnika wydatki np. na „obiady dla rodziny”, „fundowane przyjęcia dla znajomych”, „na usługi rozrywkowe”.

Uznane za koszty

W ocenie ministra finansów nie podlegają wykluczeniu z kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT ponoszone przez podatników wydatki na drobne poczęstunki (np. ciastka, paluszki, kanapki), napoje (np. kawa, herbata, woda mineralna, soki), a także posiłki (np. obiady, lunchy). Taka ocena następuje niezależnie od miejsca ich podawania oraz osób uczestniczących: w siedzibie podatnika czy też poza nią.

Podstawa prawna

- art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2011 r. nr 74, poz. 397 ze zm.),
- interpretacja ogólna ministra finansów z 25 listopada 2013 r., nr DD6/033/127/SOH/2013/RD-120521 (Dz.Urz. MF z 2013 r. poz. 45).

Iwona Czauderna
doradca podatkowy

Zawiadomienie zawiesi bieg terminu przedawnienia

W nowym stanie prawnym samo doręczenie zawiadomienia o przystąpieniu do zabezpieczenia przez organ egzekucyjny spowoduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Od 21 listopada 2013 r. obowiązuje dodany pkt 5 do art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tą regulacją biegu terminu przedawnienia zobowiązania nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem doręczenia zawiadomienia o przystąpieniu do zabezpieczenia. W sytuacji, w której postępowanie egzekucyjne podlega zawieszeniu, nie jest możliwe stosowanie środków egzekucyjnych powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia. Jednak w okresie zawieszenia postępowania egzekucyjnego możliwe jest dokonanie zabezpieczenia przez organ egzekucyjny na podstawie tytułu wykonawczego. Tak

stanowi art. 32a § 3 i art. 35 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Natomiast w art. 155b § 1 pkt 2 wspomnianej ustawy wprowadzono przepis, zgodnie z którym organ egzekucyjny lub egzekutor, przystępując do czynności zabezpieczających, doręczy zobowiązanemu zawiadomienie o przystąpieniu do zabezpieczenia. Doręczenie tego dokumentu wywołuje skutek prawny w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Należy pamiętać, że zawieszenia biegu terminu przedawnienia nie można mylić z jego przerwaniem.

Po zawieszeniu biegu terminu przedawnienia kontynuowany jest od dnia następnego po dniu, w którym ustały przyczyny powodujące zawieszenie. Może to nastąpić wielokrotnie, jednak łączny okres zawieszenia nie może przekroczyć 3 lat.

Podstawa prawna

- art. 111, art. 114 ustawy z 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1289),
- art. 32a § 3 i art. 35 § 2 ustawy z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2012 r. poz. 1015 ze zm.).

■ **Iwona Czauderna**
doradca podatkowy

Powtórne powołanie na stanowisko prezesa spółki powoduje odpowiedzialność za długi wobec ZUS

Odpowiedzialność za długi składkowe spółki wobec ZUS obciąża także ponownie powołanego prezesa zarządu, ale jest ograniczona czasowo i trwa jedynie do dnia złożenia do sądu wniosku o upadłość zadłużonej spółki.

Wyrok Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2013 r., sygn. I UK 213/13

Stan faktyczny Włodzimierz G. był zatrudniony na stanowisku prezesa zarządu W. sp. z o.o. Spółka ta miała problemy finansowe już od 2002 roku, ale jej kłopoty doprowadziły do niewypłacalności w 2004 roku. Firma przestała wówczas regulować należności, w tym składki ZUS.

Włodzimierz G. złożył dymisję pod koniec listopada 2003 roku. Trzy miesiące później, na początku lutego 2004 roku walne zgromadzenie wspólników spółki przyjęło i zatwierdziło jego rezygnację w uchwale wydanej zgodnie ze statutem i notarialnie zaprotokołowanej. Na stanowisko prezesa powołany został Jerzy B. i od tego momentu zarząd w spółce był jednoosobowy. Jerzy B. pełnił swoją funkcję przez roczną kadencję, odwołany został w lutym 2005 roku. Dopiero dwa miesiące później, tj. 10 kwietnia 2005 r., walne zgromadzenie wspólników powołało nowy zarząd. Prezesem znów został Włodzimierz G., który już 25 kwietnia 2005 r. złożył w sądzie wniosek o upadłość spółki.

Sąd upadłościowy wydał w lipcu 2005 roku postanowienie o umorzeniu postępowania – majątek, jakim miała dysponować spółka nie wystarczył nawet na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Tymczasem ZUS rozpoczął egzekwowanie zaległych składek. Ponieważ spółka była praktycznie bankrutem, zakład skierował swoje roszczenia przeciwko Włodzimierzowi G. Ustalono, że faktyczna niewypłacalność spółki nastąpiła już na początku 2004 roku. Zaś wszelkie czynności, jakie podjął wcześniej Włodzimierz G. (dymisja w listopadzie 2003 roku) i spółka (walne zgromadzenie w lutym 2004 roku) były podejmowane dla pozorów, w celu uniknięcia odpowiedzialności osobistej za długi składkowe. ZUS wydał więc decyzję, w której obciążył odpowiedzialnością Włodzimierza G. za długi składkowe spółki od połowy 2004 roku.

Uzasadnienie Prezes spółki odwołał się do sądu. Początkowo sprawę wygrał – decyzja została uchylona. Jednak sąd II instancji nakazał ponowne rozpoznanie sprawy. Powtórne postępowanie zakończyło się przegraną Włodzimierza G. – sąd I instancji uznał roszczenia ZUS za uzasadnione, a orzeczenie to potwierdził sąd II instancji, oddalając apelację G.

Z kolei Sąd Najwyższy uwzględnił jego skargę kasacyjną, uchylił orzeczenie apelacyjne i nakazał ponowne rozpoznanie sprawy. W uzasadnieniu wskazał, że ZUS bezzasadnie podważał ważność dymisji prezesa i potwierdzającej ją uchwały walnego zgromadzenia wspólników spółki.

Żadnej ze stron nie udało się bowiem ani uchylić, ani podważyć tej uchwały. Uchwała jest więc prawnie skuteczna – uznał sąd. Wobec tego ZUS – zdaniem SN – nieprawidłowo obciążył byłego prezesa warmińskiej spółki. W maju 2004 roku nie był on już prezesem i nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za długi spółki powstałe po jego dymisji.

Natomiast jego powrót do spółki powoduje, że może on ponosić odpowiedzialność za długi składkowe. Przy czym jego odpowiedzialność będzie ograniczona czasowo. Ponadto SN stwierdził, że może on zostać zwolniony z odpowiedzialności za zadłużenie wobec ZUS już od dnia złożenia wniosku o upadłość spółki – a nie od dnia wydania przez sąd postanowienia o umorzeniu postępowania upadłościowego, jak wykazał w uchylonym wyroku sąd apelacyjny.

KOMENTARZ EKSPERTA

Michał Culepa

specjalista z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych

Odpowiedzialność osobista członków zarządu spółki kapitałowej jest odpowiedzialnością akcesoryjną, rozszerzającą odpowiedzialność samego dłużnika – osoby prawnej. Opiera się o odpowiednio stosowany na mocy art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – art. 116 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem za zaległości składkowe spółki z o.o. i spółki akcyjnej zasadniczo odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy, a także jeżeli członek zarządu nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Przepis ten ustala faktyczną odpowiedzialność każdorazowego członka zarządu (w tym prezesa spółki) za długi składkowe. Jeżeli jest on powołany na stanowisko powtórnie, to odpowiada zarówno za długi powstałe w czasie swojej pierwszej kadencji, jak i kolejnej. Jednakże złożenie wniosku o upadłość powoduje uwolnienie się od odpowiedzialności. Późniejsze umorzenie postępowania nie powinno mieć wpływu na uwolnienie się od odpowiedzialności, co pośrednio potwierdza wyrok NSA z 30 kwietnia br. (I FSK 62/13), w którym NSA wskazał, że już samo wszczęcie (otwarcie) postępowania układowego (naprawczego) stanowi dostateczną przesłankę wyłączenia odpowiedzialności członków organów zarządzających spółki.

ZUS jako osoba trzecia nie może także wywodzić nieważności uchwały WZW spółki w sytuacji, gdy została ona należyście i zgodnie ze statutem przyjęta oraz zaprotokołowana przez notariusza zgodnie z art. 248 § 1 zd. 2 k.s.h.

Chcesz skutecznie chronić i pomnażać swój majątek?

Zapraszamy do zapoznania się z miesięcznikiem „Pieniądze & Inwestycje”
Zamów swój egzemplarz na próbę

Zadzwoń: 22 518 29 29, napisz cok@wip.pl
lub sprawdź na stronie www.serwis-inwestora.pl

Nie wszystkie usługi o celach edukacyjnych mogą podlegać zwolnieniu od podatku od wartości dodanej

Usługi edukacyjne świadczone przez podatnika mogą korzystać z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej, jednak jedynie pod warunkiem iż podatnik nie jest uważany za podmiot realizujący podobne cele do celów publicznego podmiotu edukacyjnego.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 28 listopada 2013 r. w sprawie C-319/12 Minister Finansów przeciwko MDDP sp. z o.o. Akademia Biznesu, sp. komandytowej

Stan faktyczny Polska spółka MDDP organizuje specjalistyczne szkolenia i konferencje poświęcone m.in. podatkowi, rachunkowości, finansom oraz związane z organizacją i zarządzaniem przedsiębiorstwami, w tym rozwojem kompetencji zawodowych i osobistych. Szkolenia są organizowane w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez firmę. Jednocześnie MDDP nie jest wpisana do ewidencji szkół i placówek niepublicznych. Spółka wystąpiła do ministra finansów o wydanie indywidualnej interpretacji podatkowej dotyczącej jej prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT od nabytych towarów i usług wykorzystywanych na potrzeby świadczenia usług szkoleniowych. Jak twierdziła spółka, świadczone przez nią usługi edukacyjne nie powinny być zwolnione z podatku VAT. Jako argument powoływała, iż będący podstawą zwolnienia przepis ustawy o VAT (art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT i poz. 7 załącznika nr 4 do ustawy o VAT) jest niezgodny z dyrektywą nr 112 WE (art. 132 ust. 1 lit. i, z art. 133 i 134 dyrektywy VAT).

Minister finansów nie zgodził się z tym stanowiskiem i uznał, że przepisy ustawy o VAT są zgodne z dyrektywą, a usługi świadczone przez spółkę pozostają usługami zwolnionymi.

Spółka nie zgodziła się z tym stanowiskiem i skierowała sprawę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, a następnie – w ramach odwołania się od orzeczenia – do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Mając wątpliwości co do prawidłowej wykładni przepisów dyrektywy VAT, NSA zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie stosownego wyroku. Podkreślił, iż przedmiotem zapytania NSA była nie tylko kwestia zwolnienia opisywanych usług z VAT, ale również to, czy w przypadku uznania, iż polskie przepisy pozostawały w tym zakresie niezgodne z dyrektywą, spółce przysługiwać będzie prawo do odliczenia tego podatku związanego ze świadczeniem takich usług.

Uzasadnienie W postępowaniu przez TSUE spółka wskazywała, że dyrektywa VAT nie zezwala na ogólne zwolnienie wszystkich usług edukacyjnych świadczonych przez podmioty niepubliczne w celach komercyjnych. Takie zwolnienie, zdaniem spółki, może być stosowane tylko w zależności od celów realizowanych przez podmioty świadczące wskazane powyżej usługi.

Rozstrzygając sprawę, TSUE wskazał, iż wbrew twierdzeniom polskiej spółki, dyrektywa VAT nie sprzeciwia się objęciu zwolnieniem od podatku VAT usług edukacyjnych świadczonych przez podmioty niepubliczne w celach komercyjnych.

Jednocześnie – co należy uznać za częściowo dla spółki korzystne – TSUE zauważył, iż przepisy dyrektywy VAT

sprzeciwiają się zwalnianiu wszystkich usług edukacyjnych w sposób ogólny, bez uwzględniania celów realizowanych przez podmiot świadczący te usługi.

W zakresie natomiast prawa do odliczenia VAT, TSUE stwierdził, że co do zasady spółka nie może powoływać się na prawo do odliczenia naliczonego VAT, nawet jeżeli ze względu na zwolnienie przewidziane przez prawo krajowe zostało wprowadzone z naruszeniem dyrektywy VAT. Jak jednak wskazał TSUE, podatnik może powołać się na niezgodność takiego zwolnienia z dyrektywą VAT, a co za tym idzie – powoływać się także na to, aby zwolnienie nie było w stosunku do niego stosowane.

Warunkiem jest jednak to, że podmiot prowadzący szkolenia lub konferencje nie może być uważany za podmiot o celach podobnych do celów podmiotu edukacyjnego prawa publicznego. Jeżeli warunek ten jest spełniony, zwolnienia z opodatkowania nie stosuje się, a podatnikowi będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego.

Natomiast sam charakter podatnika podlega ocenie w ramach jurysdykcji sądu krajowego.

Andrzej Malinowski
prawnik,
specjalista ds. podatków

Zwolnienie usług z opodatkowania VAT nie ma dla podatników skutków jednoznacznie pozytywnych. Niewątpliwą zaletą takiej sytuacji jest to, że podatnik świadczący wspomniane usługi nie musi powiększać ceny o podatek VAT, a więc jest w stanie sprzedawać swoje usługi po atrakcyjnych cenach. Wadą takiej sytuacji jest jednak okoliczność, iż co do zasady, podatnikowi takiemu nie przysługuje prawo do odliczenia VAT naliczonego – w części, w jakiej podatek ten związany jest z wykonywaniem czynności zwolnionych.

Komentowany wyrok TSUE niestety nie daje jednoznacznej odpowiedzi na zasadnicze pytanie, które może nurtować przedsiębiorców – czy w sytuacji gdy dane zwolnienie wprowadzone jest do przepisów podatkowych z naruszeniem dyrektywy VAT, podatnik może nijako „automatycznie” uznać, iż dana czynność podlega opodatkowaniu, a w konsekwencji także przysługuje mu prawo do odliczenia VAT. Wprawdzie, jak stwierdził wprost TSUE, „zwolnienie takie jak będące przedmiotem sprawy głównej, które ma zastosowanie w sposób ogólny do wszystkich usług edukacyjnych, niezależnie od celu, do jakiego dążą podmioty prywatne świadczące te usługi, jest niezgodne z dyrektywą VAT”, zaraz jednak dodał, iż „sama niezgodność przepisu wprowadzającego zwolnienie z dyrektywą nie oznacza jeszcze, że zwolnienia nie należy stosować”. Jak wskazał w wyroku Trybunał w odniesieniu do usług edukacyjnych – należy jeszcze zbadać cel, w jakim usługi takie są świadczone.

Rozciągając tezy powyższego orzeczenia na usługi zwolnione inne niż usługi edukacyjne, należy podkreślić, iż TSUE nie uznał jednoznacznie automatyzmu opodatkowania czynności, która została zwolniona z VAT w zakresie niezgodnym z dyrektywą VAT. Powyższe sprawia, że rzeczywistość gospodarcza zapewne wymusi na polskich organach podatkowy zajęcie bardziej jednoznacznego stanowiska w tej sprawie w drodze interpretacji prawa podatkowego.

W umowie opcji zawartej między przedsiębiorcami ryzyka i korzyści stron nie muszą zostać równomiernie rozłożone

W umowie opcji walutowej samo ustalenie nierównomiernego ryzyka i osiągnięcia korzyści nie wystarcza do uznania, że czynność prawna jest nieważna.

Wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2013 r., sygn. akt I CSK 651/12

Stan faktyczny Spółka zawarła z bankiem umowę opcji walutowych. W lipcu 2008 roku spółka wykonała opcję zakupu, dlatego bank obciążył jej rachunek kwotą 200.000 euro. W międzyczasie wystąpiły znaczne wahania kursu tej waluty, przez co transakcja była skrajnie nieopłacalna dla spółki. Wystąpiła

ona zatem z powództwem, powołując się na wycisk oraz działanie pod wpływem błędu przy podpisywaniu umowy opcji, a także brak ekwiwalentności świadczeń stron. Sąd I instancji oddalił powództwo, zaś sąd II instancji na skutek apelacji spółki uwzględnił je, uznając, że umowa była rażąco nieekwiwalentna, gdyż obciążała ją

nadmiernym ryzykiem zmian kursu walut, ze zminimalizowaniem tego ryzyka po stronie banku.

Uzasadnienie Sąd Najwyższy na skutek skargi kasacyjnej banku uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę sądowi apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazano, że sąd II instancji, ograniczając się do oceny braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy, nie dokonał oceny jej natury prawnej.

KOMENTARZ EKSPERTA

Michał Koralewski
radca prawny

Umowa opcji stanowi nienazwaną umowę prawa cywilnego, w której ryzyka i korzyści nie muszą zostać równomiernie rozłożone. Jednak strona silniejsza (najczęściej bank) nie może nadużywać swojej pozycji, proponując zapisy znacznie korzystniejsze dla siebie. Jednocześnie ma obowiązek poinformowania drugiej strony o konsekwencjach takich postanowień oraz zasadzie działania mechanizmów umownych.

Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że zasada swobody umów

pozwala na dowolne kształtowanie wzajemnych stosunków zobowiązaniowych. Tym bardziej w przypadkach, gdy dany rodzaj umowy nie został uregulowany przepisami prawa, co następuje m.in. w odniesieniu do umowy opcji walutowych. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że elementem istotnym tego typu umów są szczególne obowiązki informacyjne nałożone na banki, a także ich obowiązek działania w sposób uczciwy, sprawiedliwy i profesjonalny, zgodnie z najlepiej pojętym interesem klienta. Bank zastrzegł postanowienia znacznie korzystniejsze dla siebie. Mógł zatem żądać sprzedaży kwoty dwukrotnie wyższej od sprzedawanej spółce. Jednak skoro to bank był twórcą umowy opcji przedłożonej spółce do podpisu, to należało rozważyć, czy postępując w ten sposób, nie naruszył natury prawnej umowy opcji.

Roszczenia z udziałów przedawniają się po 10 latach

Sprzedaż udziałów w spółce z o.o. przez udziałowca niebędącego przedsiębiorcą nie jest sprzedażą w ramach działalności gospodarczej i roszczenia z tego tytułu mogą przedawnić się w terminie określonym w art. 118 kc.

Wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2013 r. sygn. IV CSK 151/13

Stan faktyczny Henryk W. był udziałowcem spółki z o.o. mającej siedzibę w O. Sam nie prowadził działalności gospodarczej. W 2003 roku udziały te sprzedał Dariuszowi M. za blisko 238 tys. zł. Nabywca udziałów zapłacił 138 tys. zł, natomiast resztę miał uiścić do końca 2003 roku. Jednak pozostałych 100 tys. zł nigdy nie wpłacił. W 2006 roku Henryk W. zmarł. Jego spadkobiercy wytoczyli więc proces Dariuszowi M. o zapłatę brakujących 100 tys. zł. Sąd I instancji oddalił ich powództwo, wskazując na przedawnienie roszczeń. Wprawdzie zgodnie z Kodeksem cywilnym ogólny termin przedawnienia roszczeń wynosi 10 lat, ale sąd powołał się tu na szczególne unormowanie art. 554 kc. Zgodnie z tym przepisem roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności gospodarczej przedawniają się z upływem 2 lat. Zdaniem sądu I instancji termin przedawnienia roszczeń ze sprzedaży udziałów minął jeszcze przed śmiercią Henryka W., bo już w 2005 r. Sąd powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 19 listopada 2004 r.

(sygn. II CK 175/04), w którym SN stwierdził, iż skrócony 2-letni termin przedawnienia ma także zastosowanie do sprzedaży prawa, w tym do sprzedaży udziałów w spółce z o.o. Apelację złożyli spadkobiercy, ale została ona oddalona przez sąd II instancji. Złożyli więc skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie Sąd Najwyższy uchylił orzeczenie sądu II instancji i nakazał ponowne rozpoznanie sprawy.

Uzasadniając wyrok, SN wskazał, że zmarły nie prowadził działalności gospodarczej. Zaś wykonywanie uprawnień udziałowca spółki z o.o. nie może być uznane za taką działalność. Tym bardziej zbycie udziałów spółki nie mogło być uznane za sprzedaż w ramach prowadzenia działalności gospodarczej. Nie można więc było w takim przypadku zastosować krótszego, 2-letniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 554 kc.

Regulacja art. 554 kc stanowi lex specialis wobec art. 118 kc. SN wskazał, że odnosi się ona wyłącznie do podmiotów w tym prze-

pisie wskazanych. Krótszy, 2-letni, termin dochodzenia przez sprzedawców roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie ich przedsiębiorstwa, czyli prowadzonej działalności gospodarczej, ma na celu ich skłonienie do możliwie najszybszego rozliczenia się z kontrahentami w celu stabilizacji i przyspieszenia obrotu gospodarczego.

SN wskazał, że podanie jako podstawy rozstrzygnięcia wyroku SN z 2004 roku jest przykładem niewłaściwego powołania się na orzecznictwo. Sąd przeniósł tezy tego wyroku na zupełnie inne okoliczności faktyczne. Dlatego wyrok musi być zmieniony.

KOMENTARZ Utożsamienie wykonywania uprawnień udziałowca spółki kapitałowej z działalnością gospodarczą jest – jak wynika z opisanego orzeczenia – błędne. Jest to „zwykła” czynność prawna, do jakiej uprawniony jest posiadacz udziałów. Dlatego zastosować należy do niej „zwykły” termin – będzie to więc w pierwszej kolejności termin z art. 118 kc., tj. termin 10-letni.

■ **Michał Culepa**

specjalista z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych

Tabela stawek podatków lokalnych opłacanych przez przedsiębiorców w związku z działalnością firmy

Grunty i budynki	maksymalna stawka: 0,89 zł za 1 m² powierzchni
Budynki związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz budynki mieszkalne lub ich części zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej	maksymalna stawka: 23,03 zł za 1 m² powierzchni
Budynki zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym	maksymalna stawka: 10,75 zł za 1 m² powierzchni
Budynki związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajęte przez podmioty prowadzące tego typu działalność	maksymalna stawka: 4,68 zł za 1 m² powierzchni
Podatek od budowli określony w uchwale rady gminy	maksymalne stawki nie mogą przekroczyć rocznie 2% ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3–7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych
Samochód ciężarowy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony do 5,5 tony włącznie	maksymalna stawka: 818,17 zł
Samochód ciężarowy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 5,5 tony do 9 ton włącznie	maksymalna stawka: 1.364,92 zł
Samochód ciężarowy o dopuszczalnej masie całkowitej równej lub wyższej niż 12 ton	maksymalna stawka: 3.125,56 zł
Ciągnik siodłowy lub balastowy przystosowany do używania łącznie z naczepą lub przyczepą o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów od 3,5 tony i poniżej 12 ton	maksymalna stawka: 1.910,85 zł
Ciągnik siodłowy lub balastowy o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów równej lub wyższej niż 12 ton do 36 ton włącznie	maksymalna stawka: 2.415,84 zł
Ciągnik siodłowy lub balastowy przystosowany do używania łącznie z naczepą lub przyczepą o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów powyżej 36 ton	maksymalna stawka: 3.125,56 zł
Przyczepa lub naczepa, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą od 7 ton i poniżej 12 ton, z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego	maksymalna stawka: 1.637,89 zł
Przyczepa i naczepa, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą równą lub wyższą niż 12 ton, z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego do 36 ton włącznie	maksymalna stawka: 1.910,85 zł
Przyczepa i naczepa, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą równą lub wyższą niż 12 ton, z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego powyżej 36 ton Autobus o liczbie miejsc do siedzenia mniejszej niż 30 miejsc	maksymalna stawka: 2.415,84 zł max. stawka: 1.910,85 zł
Autobus o liczbie miejsc do siedzenia równej lub wyższej niż 30 miejsc	maksymalna stawka: 2.415,84 zł

Źródło: Obwieszczenie ministra finansów z 7 sierpnia 2013 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych w 2014 r. wydane na podstawie ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

W NASTĘPNYM NUMERZE M.IN.:

Przedsiębiorca nie będzie musiał metkować każdego towaru
Mobilne usługi finansowe nie będą mogły być obciążone dodatkową opłatą